

© Petr Hugo Šlik, 2018

Illustrations © Petr Morkes, 2018

pozn.: V knize je citována báseň Françoise Villona, písňový text neznámého autora a text Jaromíra Františka Fumase Palmeho.

ISBN 978-80-00-05007-2

1/ Na Klárov padá mlha

Na Klárov, starou okrajovou čtvrť velkého města, spadla brzy ráno mlha. Byl velikonoční Velký pátek a jaro již o sobě dávalo vědět. Stromy v třešňovce se obalily bílými květy a předzahrádky domů krásily rozkvetlé keře zlatého deště. Přesto přišlo s koncem pracovního týdne nečekané ochlazení. Vodní páry vytvořily miliony drobných kapek, které teď vířily vzduchem v úzkých klárovských uličkách. Celá čtvrť tak vypadala ještě tajemněji než obvykle. Mlha dodala zvláštní truchlivý výraz všem zdejším stavbám. Kostel svaté Kláry na náměstí, stará cihelna, škola a koneckonců i nové paneláky za parkem vypadaly trochu jako tajemné hrady z nějaké pohádky. Mlha se pohybovala. Líně a jakoby mimochodem zahalovala a zase odkrývala průčelí domů, proháněla se jejich dvory a průchody, a když se jí zachtělo, přikryla před zraky

náhodných chodců třeba i celou tribunu na stadionu Slovanu Klárov. Také zvuky, které se Klárovem nesly, dostaly díky mlze zvláštní nádech. Štěkání starého vlčáka ve sběrně, zvonění tramvají na Horákově třídě i obyčejný lidský hovor zněly náhle podivně rozmazaně a neurčitě. Nešlo ani poznat směr, odkud přicházejí, takže ten, kdo by snad chtěl za některým z těch zvuků jít, točil by se v kruhu a brzy by zabloudil. Ale nikdo takový venku nebyl. Po ulicích spěšně přecházelo jen několik málo chodců, čtvrť se teprve probouzela. Navíc obyvatelé Klárova nikdy nebyli na nějaké procházení venku, tím spíš v takovém nevlídném počasí. Dokonce ani děti ne. Většina z nich trávila svůj volný čas před obrazovkami televizorů nebo u počítače. Proto, když na Klárov padla mlha, byly jeho ulice jako po vyměření.

Díky tomu se zvuky v ulici Pod Pecí nedaly přeslechnout. Nejprve se ozvalo bouchnutí domovních dveří a pak spěšné kroky mířící směrem k náměstí. Mlha se zrovna na chvíli zvedla a odhalila původce těchto kroků. Byl jím asi dvanáctiletý obrýlený kluk oblečený do zelené bundy a hnědých manšestráků. Na zádech nesl batoh a přes hlavu si přehodil kapuci. Zřejmě chtěl být co nejvíce chráněn před pohledy náhodných chodců. Byla to však zbytečná snaha, protože ulice zela prázdnotou, a pokud by ho přece jen potkal někdo ze sousedů, bez problémů by jej podle rudých vlasů, které svítily i zpod kapuce, identifikoval jako Jindřicha Musila.

Jindra bydlel v Klárově teprve necelý rok, ale už se zde stal poměrně známou postavou. Společně se svým kamarádem Vojtou Kodymem a jeho sestřenicí Terezou nejprve hledali poklad ve starých pískových lomech, čímž poněkud zkomplikovali stavbu sídliště, a pak spolu s klárovským pamětníkem panem Pávkem zabránili zbourání staré cihelny, na jejímž místě měl vyrůst supermarket. Při obou těchto akcích hrozilo velké nebezpečí nejenom jim, ale i lidem z jejich okolí. Právě tyto události však utužily přátelství mezi Jindrou, Vojtou a Terezou. Jeden na druhého se mohli absolutně spolehnout. Vojta, který závodně běhal za Slovan Klárov, byl pro Jindru navíc cennou oporou při nekonečných potyčkách s klárovským chuligánem Rančákem a jeho dvěma poskoky, Brynzou a Kendym. A Tereza? Ta pro Jindru znamenala snad ještě víc. Takřka neustále zaměstnávala jeho mysl. Byl šťastný, že může být v její blízkosti, přestože ho to zároveň trýznilo, neboť nikdy nevěděl, jak se k ní má

vlastně chovat. Přesněji řečeno, jakým způsobem by jí měl dát najevo, že se mu líbí.

To všechno ale bylo pryč.

Dobré časy skončily loni o Vánocích, kdy se na Klárov přestěhoval Petr Janáček. Ten bydlel v sídlišti za parkem a byl velmi zdatným běžcem. Ihned po přestěhování se přihlásil do Slovanu Klárov. Trenér atletů, pan Martinec, se zrovna rozhodl dát ze svých svěřenců dohromady štafetové družstvo pro běh 4 x 100 metrů. Za členy tohoto družstva byli vybráni Vojta i Petr. Tak se stalo, že Vojta začal s Petrem trávit prakticky všechny svůj volný čas a na Jindru už mu ho moc nezbylo. Když už se s ním někdy sešel, vyprávěl mu stále dokola o trénincích a o tom, jak je složité nacvičit správné předávání štafetového kolíku. Jindra z toho byl chvíli smutný, ale pak si řekl, že je jen přirozené, že se Vojta víc kamarádí s tím, s kým jej pojí společné zájmy. Chvíli to vypadalo, že náhrada za ztraceného kamaráda bude víc než dostatečná. Tereza se definitivně přestěhovala do Klárova! Se svojí matkou už tak trávila mnoho času v domácnosti u Kodymů, a když se v *nových domech* uvolnil byt, koupily ho a od února už Tereza navštěvovala klárovskou školu. Byla přidělena dokonce do třídy k Jindrovi!

Ten z toho byl přímo nadšen. Vyvinul na své poměry neobyčejnou aktivitu, aby Tereze zvykání na nový třídní kolektiv co nejvíce usnadnil. Každému ji představil a snažil se ji co nejvíc zapojovat do dění ve třídě. Všechno ve škole jí ukázal a v prvních týdnech ji dokonce doprovázel do školy i ze školy. Co na tom, že tyto cesty probíhaly za hrobového ticha,

neboť Jindra nikdy nevěděl, o čem přesně by měl mluvit. Stačilo mu, že může kráčet vedle té krásné dívky se zelenými očima. On mluvit nepotřeboval. Jak se však ukázalo, Tereza si povídala ráda.

V půlce března se spolu postavili na konec fronty u jídelny. Před nimi stál vysoký kluk s patkou slámově žlutých vlasů.

„To zase bude na půl hodiny,“ pronesla Tereza rezignovaně.

Kluk se otočil a s úsměvem na tváři pronesl: „Žádnej fast food to tady není, to je fakt.“

Byl to Petr Janáček.

Z nějakého důvodu přišla Tereze jeho poznámka ohromně vtipná.

„No, teď bych byla vděčná i za toho hambáče s hranolkama.“

„Ale čeká tě rajská s kolínkama. Tak aspoň dvojitá dávka kečupu.“

I tohle přišlo Tereze ohromně vtipné.

Jindra tam stál a bezmocně sledoval, jak mu Petr po Vojtovi přebírá i Terezu. Rád by se do jejich rozhovoru zapojil, ale žádné duchaplné hlášky jej nenapadaly. Ještě než se fronta posunula k výdejnímu okénku, omluvil se pod záminkou, že musí na záchod, a utekl pryč. Dokázal přesně odhadnout, kam to celé spěje, nepotřeboval se na to ještě dívat. Nemýlil se. Postupem času trávila Tereza s Petrem víc a víc času a Jindry si skoro nevšímala. Jejich společné cesty do školy ustaly.

Začátkem dubna se zdálo, že je po všem. S Vojtou se neviděl už skoro čtrnáct dní, Terezu sice potkával každý den ve třídě, neprohodili spolu však ani slovo. Všechen volný čas teď Jindra trávil doma. Byl zavřený u sebe v pokoji a buď si četl, nebo jen bezmyšlenkovitě zíral z okna. Prospěch ve škole se mu zhoršil ze všech předmětů a taky ve hře na housle přestal dělat jakékoliv pokroky.

Rodiče si Jindry skoro nevšíмали. Otec, který se k nim po dvouletém odloučení nedávno znovu definitivně vrátil, měl oči jen pro matku a matka pro otce. Vystačili si sami dva, Jindru skoro nevnímali.

Včera večer však na svého syna vrhali tak významné pohledy a vzájemně na sebe tak dlouho posunkovali, až je musel sám vyzvat: „Tak do toho, co mi chcete říct?“

„Proč si myslíš, že ti chceme něco říct?“ podivil se táta.

„Toho by si všimnul i slepej. V jednom kuse na sebe mrkáte a krčíte ramenama. Můžete mi to říct na rovinu. Snesu všechno. Už nejsem malej kluk.“

„To my přece víme, že už jsi skoro dospělej,“ ujistila jej matka. „Máme z tebe radost. Dokážeš se o sebe postarat, jsi rozumný. Ve škole ti to docela jde...“

„Tohle jste mi ale asi říct nechtěli, ne?“

„Ne. Máš pravdu. Chtěli jsme ti s tatínkem říct, že budeš mít brášku.“

„Cože?“

„Narodí se nám miminko. Na konci září.“

To byla poslední kapka. Zprávu o novém sourozenci si Jindra přeložil takto: máma s tátou už mě nechtějí. Nestačím

jim. Nejsem jim dost dobrý. Nové dítě si pořídili proto, aby jim splnilo to, co já jsem nedokázal. Všechnu pozornost teď budou věnovat jemu. Jsem tu zbytečný.

Ještě tu noc si sbalil do batohu pár věcí. Ráno se teple oblékl, a zatímco rodiče spali, vykradl se potichu ven. Neměl v úmyslu se vracet.

Na konci ulice Pod Pecí se naposledy zastavil a ohlédl za svým domem. V příštím okamžiku už jej pohltila mlha.